

Szokatlan „sajtófogadás”, ez biztos. A Nemzeti Szálló egyik helyiségében az egyetlen újságíró egész sereg angol fiatalember körében ül, hogy feljegyezze budapesti benyomásaikat. Valószínűleg legfiatalabb idegenforgalmi vendégeinkről van szó, legtöbbjük 13—18 éves. London közelében van a gimnázium-féle **Al-denham School** nevű magániskola, amelynek 23 diákja rászánta a húsvéti szünetet, hogy eljöjjen hozzánk — három, szintén fiatal, lelkes tanár kíséretében. Sorra mutatkoznak be az ifjú tanárok, először **Eric Wightman** történelemtanár, a kis csapat vezetője, továbbá **Peter Spencer**, aki németül és franciául tanít az iskolában, s emellett sportcikkeket ír a **Times**-ba, **Robert Stokes**, a harmadik tanár, no és a diákok, **Richard Barton**, **Gordon Guild**, **Malcolm Earl** és a többiek... Mintha csak a **Kétévi vakáció** című Verne-regény lapjait forgatnánk. Van köztük egy 15 éves, igen eleven kínai fiúcska is, **Kwong Chuan**, Amerikában élő szülei táviratilag küldtek pénzt a kirándulásra.

— **Hogyan jutottak arra a gondolatra, hogy Magyarországra jönnek?**

A szöveg: Mr. Spencer mondja el, hogy az iskola növendékei évente nyélbeütnek egy-egy külföldi utat. Egész évben gyűjtik erre a pénzt s persze a papák (gazdag kereskedők, bankárok, orvosok, mérnökök stb., akiknek van mit a tejbe aprítani) szívesen kiegészítik az útiköltséget. Tavaly Párizsban voltak; két éve a Német Szövetségi Köztársaságban.

— **Már a télen felvetődött a terv, hogy az idén Magyarországra utazunk.** Erről az országról elég sokat írnak az újságok, sokat beszél a rádió, tanultunk róla a zenében, s rengeteget hallottunk a sportban, de mégis úgy éreztük, hogy együttvéve elég kevésbé ismerjük a magyarokat. Ez volt az egész.

Közbevágt az egyik fiú:
— És nagyon érdekelt minket, milyen a vasfüggöny.
Elül a nagy nevetés és Mr. Spencer folytathatja:
— Megérti, de Magyarországtól

távol természetesen hitre talál egy-két dolog. Bizony a kollégák és a hozzátartozók egy kicsit aggódtak, amikor előadtuk a budapesti utazás tervét. És azt sem akarom elhallgatni, hogy egy pillanatra nekünk is a torkunkban vert a szívünk, amikor átjöttünk a magyar határon. — Aztán sietve hozzátesszi: — De ha most

hazamegyünk, meg tudunk felelni minden mesére.

Egy húszéves fiatalember, az iskola legidősebb — és mint mondják, legtekintélyesebb — tanulója, **Bryan Robson** kifejti, hogy Magyarországon általában jobban ismerik Angliát. Otthon még azt hitték, hogy velük szemben hívősek, kimértek lesznek a budapestiek, de itt mindenütt szívéllyességre, barátságra találtak. Sok emberrel beszélhettek angolul, németül, franciául.

Ha már itt tartunk, megkérjük a tanárokat és a fiúkat, hogy mondják el benyomásaikat, mit láttak, hogyan tetszett Budapest; mondják el, mi jó és mi rossz nálunk?

— Legnagyobb élményeink az emberekkel való találkozásaink voltak, a magyarok életmódjának megismerése. Budapest friss, éjszaka is mozgalmasság, a lakosok kedélyessége, akárhol is akadtunk össze velük — kezdi Spencer. — Örülünk, hogy találkoztunk budapesti diákokkal is. Nagy benyomást tett ránk érdeklődésük, tanulmányaik széles köre. Láttuk Budapest nevezetességeit. Megkapó, hogy a magyarok milyen gyengéden és gondoskodóan ápolják nemzeti hagyományaikat. Ezt igazában a Nemzeti Múzeumban, majd a Várban, a Mátyás-templomban folyó nagyarányú restaurálás láttán éreztük.

Nincs szívünk félbeszakítani a fiúkat, amint egymást megelőzve sorolják el az újonnan megtanult magyar szavakat, mint „népi együttes”, „Vár”, „Halászbástya”. Ut-tó-ró-vas-út — sillabizálja jegyzeteiből az

Budapestre vonatkozó újságcikk

Szerző:

Cím:

IFJÚ ANGOL TURISTÁK

Forrás:

BUDAPESTEN

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

910.2

Hely:

Idő:

Személy:

Helyszám:

lehetlenség, hogy jóformán emléktárgyak nélkül utazunk haza. Pedig fáj a fogunk néhány szép népművészeti tárgyra.

Az idő sűrűget, még hátra van egy utolsó séta, aztán csomagolni kell, lejárt a vakáció. A búcsúzásnál erősködnek, hogy nagyon-nagyon sokat tanultak itt, ezentúl másként látják majd Magyarországot, s a magyar nép barátainak érzik magukat. Mr. Spencer aldenhami tanár, a Times sporttudósítója a lelkükre köti üzenetét: „Reméljük, hogy gyakoribbak lesznek a találkozások a magyarok és az angolok között, Magyarországon is és Angliában is. S ez nagyon jó lesz, hiszen mi, fiatalok, sokat tehetünk a kölcsönös megértésért, a békéért.”

Vető József

egyik szőkefürtös fiúcska. Elmondják, hogy úsztak a Nemzeti Sportuszodában, ráléptek a Népstadion gyeperére, ahol pár pillanatnyi csend

del adóztak az angol válogatott labdarúgó-csapat 7:1-es veresége emlékének.

Hát a rossz? Mit írnának be a budapesti panaszkönyvbe?

Nem maradnának üresen a lapok...

— Az első az, hogy simábbá, könnyedebbé kellene tenni az idegenforgalmat. Nem a budapesti ellátásról, a kalauzolásról beszélünk, nem, nem, ez minden a legszebb, legjobb, legelőzékenyebb volt, köszönet érte az IBUSZ-nak és a Nemzeti Szállónak. De nem jó, hogy a vízumra három hónapig kellett várniuk, s...
hittük, hogy kútbaesik az egész utazás. Budapesten nagyon szokatlan volt és érzékenyen érintett bennünket, hogy nagyon lassan érkezik ide a posta. A villamos- és autóbuszforgalom túlságosan zsúfolt a mienkhez képest, kevés az autó. Még egyet Budapestről: csodálkoztunk, hogy nem olyan tiszták az utcák, mint a mi városunkban. Kár, hogy ennek a csodálatosan szép városnak a lakosai nem vigyáznak jobban erre.

(Nesze neked tisztasági hónap!)

— Végül még egy keservünk volt: kevés pénzt hozhattunk magunkkal Angliából, s így megtörtént az a kel-

Az angol diákturisták a szálló halljában.

(Kéri Dániel felvétele)